

bebrejder ham — vil erklære, at dette Spørgsmaal vil blive undersøgt og besvaret.

De Forhør, som jeg her har sigtet til, er for nylig i en Artikel, der har været Genstand for Omtale, blevet betegnet som et pinligt Skuespil, og ingen, som læser disse Forhør, kan andet end forfærdes over det Billede, der oprulles. Det er i Sandhed et pinligt Skuespil. Dommen over dem, der har deltaget i det, skal selvfølgelig ikke fældes, saalænge hverken Anklager eller Forsvarer har talt, men klart er det, at hvad der for Øjeblikket sker, er pinligt, pinagtigt. Men det danske Samfund maa igennem denne Pinagtighed. Det er en fuldkommen Misforstaaelse at tro, at Samfundet vil være tjent med at dække over Usundheden i Stedet for at lægge den blot, saaledes at den kan skæres bort. Af de mange Udtalelser, som er fremkommet i denne Anledning, er der ikke faa, som er Udtryk for just denne Opfattelse. For de andres Vedkommende, der har hæftet sig ved Billedets sørgelige, pinlige og pinagtige Sider, kan jeg ikke tænke mig, at nogen skulde mene, at denne Sag ikke maa oplyses fuldt ud, men jeg tænker, at deres Mening er den, at den Maade, hvorpaa den træder frem for Offentligheden, den draabevis, langsomme, langvarige Afsløring af Sagen, er det, der gør den saa særdeles pinlig. Heroverfor vil jeg kun sige, at dette ligger ikke i den af Rigsdagen givne Lovs Tvang. Retten har i Henhold til Loven fuld Adgang til at lukke Dørene paa Betingelse af, at et stenografisk Referat af, hvad der er foregaaet, gives til Offentligheden, saaledes at den eventuelt kunde modtage et fuldstændigt Billede paa een Gang. Jeg har tidligere kritiseret Lovens Anvendelse. Der var mange Maaneder, i hvilke en Forundersøgelse fandt Sted, som ikke skete paa den Maade, som Loven forudsatte, idet der, efter hvad der foreligger, ikke er optaget stenografisk Referat af de hemmelige Forhør. Dette har kun kunnet ske ifølge en Fortolkning af Loven, som efter min Mening ikke kunde eller burde kunne holde for nogen som helst Domstol, hvis det kunde indbringes derfor. Jeg har altsaa kritiseret, hvad der er foregaaet, før Retten aabnede Dørene, men jeg vil gerne tilføje, at jeg øver ingen som helst Kritik over, at de nuværende Forhør, hvor pinlige de end er, holdes for aabne Døre paa Domhuset, og at hvad der foregaar paa ethvert Møde i Vestre Fængsel, straks meddeles i Referat til Offentligheden. Jeg gaar ud fra, at den Mand, der beklæder Domstolen, og som har Eneadgang til at træffe Bestemmelse over, hvad der skal for aabne Døre og hvad for lukkede,

har haft saare vægtige Grunde til at aabne Dørene. Saare vægtige Grunde kan gives. Man har en Gang i en fremmed, i sin Tid meget bekendt, Retssag talt om en Flugt ud i Offentligheden for derigennem at sikre, at en hemmelig og skadelig Afgørelse ikke fandt Sted. Jeg ved ikke, om det er en Flugt ud i Offentligheden, der her er foregaaet, men Dommer Rump har den fulde Ret til at træffe Bestemmelse, og efter det Kendskab, som Offentligheden har af ham, som ligger fjernt fra ethvert Indtryk af, at han skulde ønske noget for Sensationens Skyld, noget for det dramatiske Skyld, noget for at trække Sagen i Langdrag og for at servere den paa en pinlig Maade, antager jeg, at han har haft vægtige Grunde for at vælge den Maade, hvorpaa han har gennemført Sagen, efter at de offentlige Forhør begyndte, og jeg retter derfor ingen som helst Kritik derimod. Jeg tror heller ikke, at Offentligheden bør besvare den Afgørelse, Domstolen har truffet, ved at lægge noget som helst psykisk Pres paa den med Hensyn til dens fremtidige Optræden, og jeg er ganske overbevist om, at den høje Rigsdag ikke vil deltage i noget saadant psykisk Pres paa den.

Ved at gennemlæse disse Forhør har man ikke kunnet undgaa at bemærke, at den Fremgangsmaade, som Domstolene har valgt, er kommet til at modsige paa afgørende Maade et Argument, som den højtærede Justitsminister fremførte her i Rigsdagen, da han nægtede Folketingets Finansudvalg Oplysning, Meddelelse om en Del af denne Sag. Den højtærede Justitsminister sagde, at han ikke kunde give saadan Oplysning, fordi denne Sag ikke maatte komme brudstykkevis frem, fordi den kun maatte komme frem i den fulde Sammenhæng. Det er Undersøgelsen vedrørende Udenrigsministerens Forhold, jeg sigter til. Den Fremgangsmaade, som er valgt af Domstolen, og som har ladet Sagen komme brudstykkevis frem Dag for Dag, har modsagt Rigtigheden af det Argument, hvormed den højtærede Justitsminister i sin Tid nægtede Rigsdagen Adgang til at blive bekendt med en Del af denne Sags Aktstykker.

Der er et andet Forhold, man heller ikke kan undgaa at bemærke, naar man læser disse Forhør, det er den Stilling, som forskellige Folk, som er blevet saaledes stillet, at det har kunnet siges, at de har deltaget i Spekulation i deres eget Selskabs Aktier, har taget, den Maade, paa hvilken de har reageret mod en saadan Sigelse. De har reageret paa den Maade, at de har